

HOOFDSTUK 19

WAAROM MOEILIK ALS GEMAKKELIJK OOK KAN!?

Het was onder een brandende Italiaanse zon dat Nielsen en Felix vermoeid en bezweet het politiedepot van *Bussolengo* bereikten. De jongens hadden er een tocht van dertig kilometer opzitten om vanuit hun schuilhuis in *Castagne* via het romantische *Verona* het uitgestorven industrieterrein te bereiken. Het hoge, kleurloze gebouw op nummer 33 verklapte op geen enkele manier dat de politie en het gerecht daar achter de grote metalen poort honderden, zo niet duizenden, prachtige en dure voertuigen opgeslagen hadden. De meest exclusieve wagens die gestolen waren, auto's die gebruikt werden bij misdaden, voertuigen die in beslag werden genomen bij rechtszaken ... ze stonden allemaal op het gigantische industrieterrein van *Bussolengo* troosteloos te verroesten.

Het politieterrein werd door een gigantische, gele muur afgesloten van de buitenwereld. Alleen aan de achterkant vormde een verouderd grijsmetalen hekwerk een zwakke schakel. In een mum van tijd waren Nielsen en Felix onder de scherpe metaaldraad door naar binnen geglipt.

Het was al snel duidelijk dat de politie van Italië er niet op rekende dat iemand ooit in het depot zou proberen binnen te dringen. Slechts twee uitgebluste bewakers zaten vooraan het terrein in hun kantoortje naar maar liefst acht schermen te staren, die met een interval van vijf seconden de beelden van de zestien opvallend geplaatste camera's projecteerden. Nu ja, naar de schermen staren, de twee Italianen hadden meer oog voor de oude beeldbuis aan de an-

dere kant van het kantoor, waar ze de suffe Italiaanse namiddagsoaps volgden.

'Oh, Domingo! Ti amo cosi tanto!'

Geen van beide ambtenaren koesterde de ambitie om in de verschroeiende namiddagzon het terrein op te gaan om de vele eenzame auto's te controleren. Ze waren gewend aan de rust die hier heerste.

Terwijl Nielsen langs de wagens sloop gaf Felix zijn ogen de kost. Zijn hart sloeg over bij het zien van een gloednieuwe, knalrode Audi R8, evenals bij de azuurblauwe Porsche Carrera 4S en de glanzende Maserati Gran Cabrio.

'Oh, mag ik er echt niet eentje meenemen?'

De Mortis leider gebaarde kwaad dat Felix z'n mond moest houden. Het was relatief gemakkelijk om uit het oog van de bewakers te blijven, maar als ze de auto van Vittore Toni wilden terugvinden en grondig onderzoeken dan moesten ze het veiliger spelen en de Italiaanse bewakers voor langere tijd flink om de tuin leiden.

Nielsen snelde langs de witte muur tot bij de technische ruimte, naast het kantoor van de twee bewakers. Felix kon maar net uit het zicht van het gigantische raam van het kantoor blijven. Nielsen forceerde het verouderde slot in enkele seconden en loodste Felix naar binnen. De computercrack nam z'n iPad uit zijn rode Kipling rugzak en verbond het apparaat met een wirwar van kabeltjes.

'Die dikzakken blijven toch in hun kot zitten', fluisterde Felix. 'We moeten er dus voor zorgen dat ze ons niet kunnen zien op die schermen.'

Hij duwde zijn vierkante, zwarte brillette recht en peuterde de slordig verknoopte draadjes uit elkaar. Dit boezemde Nielsen eigenlijk maar weinig vertrouwen in.

'Misschien moeten we een valse noodoproep doorsturen? Of die agenten weglokken op een andere manier?'

Felix schudde z'n hoofd en lachte.

'Waarom wil je het moeilijk doen als het ook gemakkelijk kan? We gebruiken gewoon de Speed truc.'

‘De *Speed* truc?’

Felix rolde vragend met z’n ogen.

‘Heb je nooit die film gezien met die bus die niet langzamer mocht rijden dan vijftig mijl per uur? Anders zou de bom onderaan de bus ontploffen!’

Nielsen schudde z’n hoofd, tot grote ergernis van Felix.

‘*Allez* man, zo’n goeie film!’

‘Wat wilde je me nu eigenlijk vertellen?’

‘Wel, in die film gebruikten ze hetzelfde trucje als wij nu gaan gebruiken. Ik neem op mijn iPad, met mijn fantastische, zelf ontwikkelde applicatie, één minuut beeld op van de zestien verschillende beveiligingscamera’s. Daarna speel ik die ene minuut steeds opnieuw af, achter elkaar, en stuur die beelden van hieruit door naar de bewakingsschermen.’

‘Dus de bewakers zien dan niet meer wat er echt op het terrein gebeurt ...’

‘... maar het beeld dat ik van tevoren heb opgenomen op m’n iPad.’

Nielsen glimlachte. Leuk ideetje van Felix! De computernerd glunderde.

‘En in die film *Speed* konden de agenten dan proberen om de onschuldige mensen uit die bus te krijgen voordat de bom af zou gaan en ...’

‘Ja, ja, het is al goed’, zei Nielsen. ‘Schiets nu maar op!’

Felix sloot de bedrading van de iPad aan op het interne beveiligingssysteem. Binnen de kortste keren verscheen het beeld van de zestien camera’s in afzonderlijke venstertjes op het scherm van de iPad. Felix klikte op z’n *touch screen* en nam het beeld van de zestien camera’s op. Na een minuutje klikte hij op *stop* en koppelde de iPad weer los.

‘*Le moment suprême!*’ kondigde de Franse jongen aan, spelend met z’n wenkbrauwen. In één snelle beweging trok hij de kabel naar de bewakingsschermen uit het contact en sloot de iPad aan.

De Italiaanse bewakers keken zo geboeid naar hun soap dat ze de

korte beeldonderbreking niet eens opmerkten. Ze konden dus ook niet vermoeden dat vanaf dat moment de bewakingsschermen het opgenomen beeld van Felix' iPad weergaven.

Nielsen liep voorzichtig langs de kofferbakken van de wagens en zocht het terrein af naar de auto van Vittore Toni. Felix liep achter Nielsen aan, met z'n handen in z'n broekzakken.

'Waarom buk je je de hele tijd? De camera's zullen je heus niet meer verraden hoor. Of vertrouw je mijn werk niet?'

'Jawel. Maar ik heb de gezonde stress dat die bewakers ons toch nog kunnen zien. Mag het?'

'Rustig ... rustig maar!'

'Misschien kan je je energie beter gebruiken door ook naar die auto te zoeken.'

Felix wees achter Nielsen. Tussen de peperdure bolides viel de wagen van Vittore Toni onmiddellijk op. Ondanks zijn succes als ingenieur en uitvinder, had de rijke wetenschapper nog nooit een dure auto voor zichzelf aangeschaft. Hij reed tot voor kort nog steeds rond met zijn verouderde, donkergroene Italiaanse wagen, een *Lancia Thema Break* van 1988. De auto zag er met z'n lange kofferbak uit als een blikken doos met ouderwetse vierkante achterlichten en suffe wioldoppen.

Tevreden spurte Nielsen naar de auto toe. De nummerplaat verjoeg alle twijfels. Het kenteken DT-918-DP stond op naam van Vittore Toni. Nielsen kraakte het slot zonder problemen. Hij wilde er onmiddellijk aan beginnen, maar zag dat Felix een fijne witte kabel ontwarde.

De jongen bond de kabel vast aan de bumper van de gele Aston Martin, die naast die ouwe bak uit 1988 stond, en liep vervolgens naar de overkant van het stoffige middenpad, om de kabel aan de bumper van een zwarte Lexus vast te binden.

'Kan je je hoofd erbij houden?' vroeg Nielsen. 'Ik wil hier zo snel mogelijk weg.'

'Dit is een optische vezelkabel, om onze veiligheid te garanderen.'

Dit ging Nielsens verstand te boven. Hij had geen idee welk hoogtechnologisch snuffje Felix nu weer achter de hand hield om hun veiligheid te waarborgen. Misschien zou hij een smartphone aansluiten op de dure optische kabel, of via een zendtoestel de omgeving scannen om vijandige bewegingen te registreren?

Nielsen was blij toen Felix hem eindelijk kwam helpen en samen met hem de kofferbak inspecteerde. De grijze bekleding van de *Lancia* was doordrongen met bruin, gestold bloed. Het beeld deed de jongens huiveren.

‘Enrico Moretti loog niet op zijn Facebookpagina’, zei Nielsen met gruwel in zijn stem.

Het ontvoerde balletmeisje, Laisa Blanco, had ooit in dit voertuig gelegen. Een prooi van Vittore. Waarschijnlijk was ze bewusteloos of misschien al wel dood toen ze in de kofferbak van deze auto lag. Een koude rilling liep over Nielsens rug. Dood. Daar moest hij niet aan denken. Ze gingen ervan uit dat Laisa en Rachele nog leefden. Ze moesten hen alleen zo snel mogelijk terug zien te vinden.

Felix schraapte een deel van de korrelige, gestolde brij in een plastic zakje en stopte het monster in zijn rugzak.

‘Kunnen we vergelijken met het materiaal uit de kamer van Laisa.’

Vervolgens liep Felix rond de wagen. Elk detail kon van belang zijn.

Nielsen sloeg de kofferbak dicht en wreef met zijn vinger over de nummerplaat. De witte en zwarte letters zagen er zeer nieuw uit. Deze plaat zat nog niet lang op die oude *Lancia*.

‘Kijk eens naar de nummerplaat aan de voorkant?’ vroeg Nielsen.

Felix ging op z’n hurken zitten.

‘Wat moet ik zien?’

‘Is die bij jou ook zo nieuw?’

Het computergenie ging met zijn vingers over de nummerplaat.

‘Deze nummerplaat heeft geen schrammetje en ook geen deukje.’

‘Toch erg ongewoon voor een auto uit 1988!’ zei Nielsen.

Felix haalde argeloos z’n schouders op.

‘Het zou toch kunnen dat Vittore niet zo lang geleden zijn nummerplaten heeft moeten vervangen?’

Nielsen was niet overtuigd en klikte de motorkap open. Hij ging met zijn hand langs het koetswerk. Felix begreep er niet veel van.

‘Wat zoek je?’

‘Het chassisnummer.’

Felix zocht mee, maar nergens in de wagen vonden ze het chassisnummer terug.

‘Hm, ja, ik kan het ook niet vinden’, zei Felix.

‘Waar staat dat normaal? Het moet hier toch ergens staan?’

‘Bij de meeste auto’s staat dat rechts, onder de motorkap. Maar hier niet.’

Nielsen zuchtte.

‘Normaal moet het chassisnummer ook in de deur staan’, zei Felix. Nielsen knikte – goed idee! – en opende het portier aan de bestuurderszijde. Vier kleine gaatjes verraadden de plaats waar het identiteitsplaatje van de wagen ooit gezeten had, maar van een chassisnummer was geen spoor te bekennen. Op die manier kon de politie of *Team Mortis* nooit met honderd procent zekerheid bepalen of deze oude donkergroene Lancia uit 1988 wel echt het voertuig van Vittore Toni was. Nielsen brak er zijn hoofd over. Waar was Vittore allemaal mee bezig? Wat was het plan van de ontvoerder?

‘Misschien wilde Vittore voorkomen dat de politie zijn auto zou opsporen!’ giste Felix. ‘Dat lijkt me superlogisch, hij was immers met een ontvoering bezig ...’

‘Ja, maar hij hangt dan wel twee splinternieuwe nummerplaten aan z’n auto en laat die vervolgens achter in Verona!’ zei Nielsen kwaad. ‘Noem je dat *superlogisch* voor een ontvoerder, slimmerik?’

Felix schudde z’n hoofd. Vittore hield er inderdaad rare praktijken op na. Zijn manier van denken leek ondoorgrondelijk ... Maar daarom hoefde Nielsen nog niet zo verwaand te doen! De Franse jongen besloot om zijn verlegen, rood geworden hoofd te verbergen achter de motorkap terwijl Nielsen het interieur verder doorzocht. Het *dashboard* was stoffig en vuil, in geen jaren schoongemaakt.

‘Hé, dit is wel raar’, zei Felix bij zichzelf. Nielsen kwam direct naar

de voorkant van de wagen. Felix greep met zijn hand tussen de onderdelen en voelde onder het motorblok.

‘Het lijkt wel ... Ik ben er niet zeker van, maar ik denk dat deze auto geen distributieriem meer heeft.’

‘En dan?’

‘Zonder distributieriem kan hij niet rijden.’

Nielsen staarde Felix verbaasd aan.

‘Hoe kan dat nu? Die auto moet toch in Verona zijn geweest?’

Felix haalde z’n schouders op. Hij had er ook geen verklaring voor. Opnieuw probeerde hij of hij iets kon voelen aan het motorblok. Misschien had hij zich daarnet vergist!

‘*Ehi, Ladri!*’ klonk het over het hele depot tot bij de jongens. Nielsen en Felix schrokken zich een ongeluk! Ze zagen hoe de twee oude agenten in hun richting kwamen gelopen.

‘We hebben bezoek’, zei Nielsen, terwijl hij Felix zijn rugzak aanreikte.

‘Ah nee, *merde!* Dan ben ik mijn iPad ook kwijt!’

Nielsen en Felix liepen langs de verouderde donkergroene Lancia het middenpad op. De agenten waren maar een meter of tien van hen verwijderd en trokken hun wapens.

‘Dit loopt fout’, zei Nielsen. Felix schudde z’n hoofd en hield zijn Kipling rugzak krampachtig vast.

‘Laat mijn hypermodern beveiligingssysteem zijn werk maar doen.’

Felix hield Nielsen tegen bij z’n arm terwijl de agenten steeds dichterbij kwamen.

‘Wat doet die optische vezelkabel dan? Die gaat die kerels toch niet elektrocuteren of zo?’

Felix schudde nogmaals z’n hoofd.

‘Ik heb een veel beter systeem ontwikkeld.’

Nu de jongens in het midden van het pad bleven staan, zagen de oude agenten hun kans schoon: ze zouden die twee knulletjes wel eens eventjes in de boeien slaan ...

Met een snelle en scherpe zwaai haalde de kabel, die tussen de gele Aston Martin en de zwarte Lexus gespannen was, de benen van de agenten onderuit. Vóór ze het goed en wel beseften, beten ze allebei in het zand. Hun pistolen vlogen over het terrein, buiten hun bereik.

Nielsen keek verbaasd naar Felix. De teamleider had allerminst verwacht dat de computercrack dure optische vezelkabel zou gebruiken als ordinair struikeldraad!

‘Ik zei het toch?’ lachte Felix. ‘Waarom moeilijk doen als het ook gemakkelijk kan?’

Nielsen schudde grinnikend het hoofd, ‘Jij bent echt goed gek!’, en hij duwde Felix de juiste kant op.

Terwijl de agenten het stof uit hun ogen wreven konden de jongens tussen de dure wagens wegglijpen. Ze kropen onder de metaaldraad door en maakten dat ze weg kwamen, genietend van hun herwonnen vrijheid.